

Тема номера: Граматика сліз

РЕДАКЦІЯ VERBUM

11 БЕРЕЗНЯ 2020

Шановні читачі! Коли ви востаннє плакали?

Колейн де Котер, «Скорбота Марії Магдалини» (фрагмент), бл. 1500 року

Так, ми добре розуміємо, що це запитання – з тих особистих, яких не варто зненацька ставити малознайомим людям. Але все-таки (бо ж ніхто не почує ваших відповідей, доки ви не захочете проговорити їх у голос): коли, де, за чим ви востаннє плакали?

Сльози – це, з одного боку, звичайна волога, яка плине з очей, реакція організму на зворушення й кривду. З другого, вони роблять нас вкрай прозорими, відкритими для світу: ми-бо не плачемо за тим, чим не переймаємося, що нам байдуже; це може бути непоганий спосіб пізнати себе – придивитися до речей, які доводять нас до сліз. Та є ще й третій бік: плач іноді допомагає полегшити біль, стає інструментом спілкування, знімає камені з душі.

У цьому випуску «Вербуму» ми, власне, і розмірковуємо про силу сліз – комунікаційну, терапевтичну, очисну і спасительну.

Отець Петро Октаба ОР пише про сльози Христа як промовистий знак Його солідарності з людськими стражданнями. Той, Кому аж ніяк не бракувало досконалості, усе-таки плакав, як і кожен із нас, і Євангелія фіксують два такі випадки: перший – над гробом Лазаря, другий – над долею Єрусалима. Та ще зі Старого Завіту ми знаємо, що в ридань є межа, що час сліз обмежений, і Христос підказує, яку саме надію варто плекати стражденим і засмученим, у Нагірній проповіді: ті, хто плаче, каже Він, блаженні.

Максим Тимо придивляється до значення сліз у східнохристиянській традиції та нагадує, що для Отців Церкви плач мав не так психологічний вимір, як пневматологічний, духовний, і був не просто плодом розчулення чи розпачу, а Божим даром. Таке сприйняття, поза сумнівом, впливає на готовність людини плакати: якщо сльози – це хрещальна купіль, вияв любові й місце зустрічі з Богом, їх не потрібно ні соромитися, ні придушувати в собі. Адже врешті-решт навіть найгірші ридання можуть перемінитися на радість воскресіння.

Ілля Сушенцев і Галина Качур діляться порадами, як плакати і як перебувати поруч із людиною, що плаче. Те, що всі ми час від часу потрапляємо в такі ситуації, не означає, на жаль, що нам інтуїтивно вдається з ними впоратися. Від сліз часто стає легше, та це полегшення пов'язане і з тим, як ми самі ставимося до плачу, і з тим, чи є поруч хтось, здатний підтримати, і з тим, чи не кидаємося ми зопалу виправляти ситуацію, замість тверезо подумати про неї, коли сльози змиють найгострішу тугу.

Ольга Герасименко розповідає про дитячі сльози. Для немовлят плач – це найперший доступний засіб комунікації зі світом, спосіб повідомити про свої відчуття й потреби. (Недарма деякі дослідники напів жартома пишуть, що котячий нявкіт, разюче схожий на плач малюків, – це велика еволюційна перевага). Та поступово, придивляючись до реакцій дорослих, діти усвідомлюють, що сльози можуть бути цінним маніпуляційним інструментом – і висновки, які вони з цього роблять, дуже залежать від батьків.

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in
/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php on line **284**